నడచిన పాదాలు నాలుగు

సికిందర్

యాభై ఏళ్ళుంటాయి అతనికి. కారు నలుపు. మంచి లావు, వెడల్పాటి ముఖం. దట్టమైన జుట్టు. లాల్చీ పైజామా మీద వున్నాడు. అతని కళ్ళలో భయాందోళనలు వ్యక్తమవుతున్నాయి.

జాన్ కూడా వచ్చి కూర్చున్నాక, లాల్ ఆ వ్యక్తి మాటలకోసం చూశాడు.

అతడన్నాడప్పుడు గిల్టీగా చూస్తూ, "క్షమించాలి... ఇంత రాత్రి వచ్చి డిస్టర్బ్ చేస్తున్నాను నేను.... నేను చిక్కుకున్న పరిస్థితి నన్నిలా మీ దగ్గరకి రప్పించింది."

"ఏమిటది?" అన్నాడు లాల్ అతన్ని ప్రోత్సహిస్తూ, "ఫరవాలేదు, మీరలా ఇబ్బంది ఫీలవకండి. అర్ధరాత్రి అతిథులు మాకు మామూలే. ముందు మీరు పరిచయంతో ప్రారంభించండి...."

"అలాగే.... నా పేరు జానకిరాం. రియల్ ఎస్టేటు ఏజెంట్ ని. ఆస్తులు కొని అమ్ముతుంటాను...."

"వెల్, చెప్పండి."

"మా ఇల్లు దిలీప్ నగర్ లో వుంది. వరంగల్ పోయే రూట్లో ఉప్పల్ దాటాక అక్కడో కొత్త కాలనీ ఏర్పడుతోంది .... అదే దిలీప్ నగర్ కాలనీ. అక్కడ ఇల్లు కట్టుకొని ఆర్నెల్లయింది. ఇంకా ఎక్కువ ఇళ్ళు అక్కడ ఏర్పడలేదు. అక్కడ చాలా ఏకాంతంగా, నిర్మానుష్యంగా వుంటుంది. ఆ ఇంట్లో నేనూ, నా భార్య రాజమణి వుంటున్నాం. మాకు పిల్లలేరు. నేను బైటికెళ్తే రాజమణి ఒక్కర్తే ఇంట్లో వంటరిగా వుంటుంది. నేను పగలంతా పనులమీద తిరిగివచ్చి ఎప్పుడో ఇంటికొస్తాను__"

ఇవాళ దివాన్ దేవిడీలో ఓ పాత బిల్డింగ్ అమ్మకాని కొస్సే సేట్ చీమన్ భాయ్ కి కుదిర్చిపెట్టి, అడ్వాన్సు ఇప్పించి కాగితాలు వ్రాయించడం పూర్తిచేసేసి తొమ్మిదిన్నరకు ఇంటికి వెళ్ళాను."

అతడన్నాడు పూడుకుపోయిన గొంతుతో. "ఇంట్లో నా భార్య రాజమణి చచ్చిపడివుంది, మిస్టర్ లాల్."

లాల్ చటుక్కున తల తిప్పి జాన్ ని చూశాడు.

జాన్ వెంటనే సిగరెట్ ని యాష్ ట్రేలో కుక్కేశాడు. అతడన్నాడు ముందుకు వంగి, "ఈ విషయం మీరు ఫోన్ చేసినప్పుడే ఎందుకు చెప్పలేదు, జానకిరాం గారూ?"

"ఈ హత్య బైటపడితే తలెత్తుకోలేను!"

"మీ భార్య హత్య చేయబడిందా?"

"అవును, గుండెలో పొడిచి చంపబడింది!"

"మీరెందుకు తలెత్తుకోలేరు?"

"నేను__నేనెలా చెప్పాలి? నా పరువు పోతుంది!"

లాల్ కల్పించుకున్నాడు. "మిస్టర్ జానకిరాం, మీరు వచ్చిన ఉద్దేశం మంచిది కాదు. హత్యను మీరేదో సిగ్గుపడవలసిన విషయంగా దాచలేరు. మీ పరువుప్రతిష్టల కోసమని చట్టం దృష్టినుంచి తప్పించలేరు. ముందు పోలీసులకి తెలపడం మీ విధి. ఆ తర్వాతే మిమ్మల్ని కాపాడుకునే ప్రయత్నాలు చేసుకోవాలి. ఇప్పటికే మీరు చాలా ఆలస్యంచేశారు. వెంటనే పోలీసులకి ఫోన్ చేయండి. లేదా నేను—"

"ఓహ్, అక్కడ మీ భార్య దేహాన్ని దిక్కులేకుండా వదిలేసి ఇక్కడకొచ్చారన్నమాట—"

"శవం అక్కడ లేదు!"

"ఏమైంది?"

"పోలీసులు తీసుకెళ్ళారు—"

"ఏమిటీ!"

అతను అసహనంగా అన్నాడు. "మీరు నన్ను సరిగ్గా చెప్పనీయడంలేదు. మీరు మధ్యలో రాకుంటే అంతా వివరంగా చెప్తాను....

"నేను తొమ్మిదిన్నరకు ఇంటికొచ్చాను. గేటు మూసి వుంది. పిలిస్తే రాజమణి పలకలేదు. లోపల తలుపు బార్లా తెరిచివుంది. ఇంట్లో లైట్లు కూడా వెలుగుతున్నాయి. రెండుసార్లు నేను హారన్ కొట్టాను. అయినా ఆమె రాకపోయేసరికి, నేనే దిగి గేటుతీసి బైక్ లోపలికి పోనిచ్చాను.

"ఇంట్లో చడీ చప్పుడులేదు. బైక్ కి స్టాండువేసి, బ్యాగు తీసుకొని ఇంట్లోకి నడిచాను. ఆమె ఎదురుపడలేదు. లేకపోతే వరండాలోనో, ముందు గదిలోనో ఎదురు చూస్తూండేది. ఎక్కడుంది చెప్మా అనుకుంటూ

నేను బెడ్ రూంలోకి నడిచాను.

"అక్కడ — మిస్టర్ లాల్ — నా జీవితంలో చూడని ఘోరమైన దృశ్యం చూశాను! నా ప్రాణ సమానం, ఈ ప్రపంచంలో నా సర్వస్వం, నా రాజమణి కింద రక్తపు మడుగులో పడిపోయి ఉంది....

"ఆమె గుండెలో కత్తి కొట్టొచ్చినట్లు కన్పిస్తోంది. ఆమె చచ్చిపోయినట్లు చూడగానే తెలుస్తోంది...రక్తం! అంతా రక్తం! ఆ గదిలో నే స్టీలు బీరువా బార్లా తెరిచివుంది. అందులో దాచుకున్న విలువైన వస్తులేవీ లేవు!

"ఆ షాక్ నుంచి నేను కోలుకుని పోలీసులకు ఫోన్ చేశాను. ఆ ఏరియా సబిన్ స్పెక్టర్ తో పాటు మరొక డిటెక్టివ్ ఇన్ స్పెక్టరూ వచ్చాడు....

"బాలకృష్ణన్ కావచ్చు."

"అంతే, అయనే! అయనే నన్ను చాలా ప్రశ్నలడిగాడు. అన్నిటికీ చెప్పాను. డాక్టర్ రాజమణిని చూసి గంటన్నర క్రితమే పోయిందన్నాడు. అంటే ఎనిమిదిన్నరకు! పోలీసులొచ్చేటప్పటికి పదిగంటలైంది. నేను ఓ గంటముందు వచ్చివుంటే — రాజమణికి అలా అయ్యేది కాదు!

"పోలీసులు అది దొంగల పని అన్నారు. సిటీ చుట్టుపట్ల బందిపోటుతనాలు బాగా పెరిగిపోతున్నాయట! మా కాలనీ దూరంగా విసిరేసినట్లు వుంటుంది. దొంగలకి అనువైన ప్రాంతం! ముందే అంతా కనిపెట్టి, పకడ్బందీగా ఏర్పాట్లు చేసుకుని వచ్చారన్నారు. ఆమె దగ్గర తాళాలు లాక్కుని చంపేసి, బీరువాలో సొమ్ము దోచుకొని పారిపోయారన్నారు. మొత్తం నగలు, నగదు కలిపి లక్ష

రూపాయలవరకు పోయాయి, మిస్టర్ లాల్!"

"పోలీసులు ఇంకేమన్నారు?"

"అది దొంగల పనే అని కచ్చితంగా చెప్పారు. ఇంకా చాలా ఆధారాలు సేకరించారు. వేలిముద్రలు తీశారు. కత్తిమీద వేలిముద్రలున్నాయి. మంచంమీద ఒక మనీపర్సు దొరికింది. అందులో కొన్ని నోట్లూ, కొంత చిల్లరా వున్నాయి. ఇంకా మిస్టర్ లాల్, చెప్పడం మరిచాను, అక్కడంతా రక్తంతో ఏర్పడ్డ జాడలు వున్నాయి...."

"ఎవరి జాడలు?"

"కుక్కవి."

"కుక్కవా?"

"అవును, మా పెంపుడు కుక్క రాజావి. అది ఇంట్లో ఎక్కడా లేదు. హత్య జరిగినప్పుడు యెక్కడుందో తెలియదు. కానీ నేను రాకముందు, అరగంట క్రితమే ఇంట్లోంచి దాని అరుపులు విన్పించాయట, ఎదురింటి వాళ్ళకి. వాళ్ళింటున్నారు. వాళ్ళింకే కేకలూ శబ్దాలూ వినలేదట. ఆ కుక్క అరుపులు వాళ్ళు పట్టించుకోలేదట.

"రాజా చాలా మంచి కుక్క. తెలివైనది. అది కొంత రక్షణగా వుంటుందనుకున్నాను రాజమణికి. కానీ తెలివైన మనుషులే మోసపోతూంటారు, అదెంత!

"పోలీసులు ఇల్లంతా పరిశీలిస్తున్నప్పుడు, ఒక బ్రెడ్ ముక్క దొరికింది, ఇంటిముందు కాంపౌండు గోడవారగా. అది చూస్తే సగం ముక్క తిన్నట్లుంది. దానికేదో మత్తు మందు పూసివుందన్నారు పోలీసులు. దొంగలు దాన్ని రాజాకి తినిపించి, అది స్పృహ తప్పగానే తమ పని

కానిచ్చన్నారన్నారు లోపలికి వెళ్ళి. ఇంతలో అది తెలివిలోకొచ్చి, ఇంట్లోకెళ్ళి జరిగింది చూసి మొరుగుతూ, శవం దగ్గర రక్తంలో కాళ్లువేసి గదంతా రక్తమయం చేసిందన్నారు. దాని జాడలు శవం దగ్గరనుంచి బీరువా దగ్గరకి వెళ్ళి అక్కడనుంచి కిటికీ దగ్గరకి వెళ్ళి బయట అదృశ్యమయ్యాయి.

"బీరువా తలుపులకీ, హాండిల్ కీ, కిటికీ ఫ్రేము కూడా రక్తం అంటుకుంది. ఆ వైపున్న కాంపౌండు గోడకి కూడా రక్తం కర మరకలున్నాయి. దాన్ని బట్టి అది దొంగల జాడ తీయడానికి వెళ్ళిందన్నారు. కానీ ఇంతవరకూ అది తిరిగిరాలేదు—"

"అది కత్తిని ముట్టుకోలేదా?"

"లేదు. కత్తిమీద స్పష్టంగావున్నాయి వేలిముద్రలు. కాని బీరువామీద సాక్ష్యంకాలేదు. అది రక్తం అంటిన కాళ్ళతో తడిమి చెరి పేసిందట!"

లాల్ సిగరెట్ వెల్గించుకొని సాలోచనగా జాన్ ని చూస్తూండిపోయాడు.

జాన్ అడిగాడు జానకిరాంని. "మరి అది దొంగల పనైతే మీ పరువుకేమైంది?"

"అది దొంగల పని కాదు" అన్నాడు జానకిరాం.

"దొంగల పనికాదా?"

"కాదు, పోలీసులే అలా భావిస్తున్నారు. అసలేం జరిగిందో నాకు తెలుసు."

"మీకు తెలుసా? అయితే పోలీసులకి ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"చెప్తే నా పరువు పోతుంది!"

"మీ పరువు ఎలా పోతుంది?"

"ఈ హత్య కృపాకర్ చేశాడు కాబట్టి!"

"కృపాకర్ ఎవరు?"

"అతను—అతను—సరే, మీ దగ్గర సిగ్గెందుకు? మీ సహాయం కోసమే వచ్చాను. అతను రాజమణికోసం వస్తున్నాడు...."

జాన్ తీక్షణంగా చూశాడతన్ని.

"ఐసీ....అయితే మీరు గొడవపడ్డారా?"

"లేదు, రాజమణిని ఆమె యిష్టానికి వదిలేశాను. పిల్లలు ప్రసాదించలేనప్పుడు పరులనుంచి పొందే అవకాశం కల్పించటం న్యాయం అనుకున్నాను—"

"మీరలా చేశారా?"

"మనస్ఫూర్తిగా! రాజమణి పిల్లలకోసం తపించింది. యెవరు తపించరు? కానీ దైవం నన్ను శపించాడు. రాజమణి నామీద కోపం, విసుగు, విరక్తి పెంచుకుంది. కానీ ఈ మధ్యనే ఆమెలో మార్పు గమనించాను. చాలా శాంతంగా, తృప్తిగా, సంతోషంగా కన్పించసాగింది.

"ఇంటికి ఓ యువకుడి రాకపోకలు గమనించాను. పరిస్థితిని అర్థం చేసుకున్నాను. ఏ అభ్యంతరమూ చెప్ప లేదు. ఆమె నన్ను సహ్యించుకోకుండా అలా సుఖంగా సంతోషంగా వుంటే చాలనుకున్నాను. ఆమె భ్రమగానీ ఈ వయసులో ఆమెకు పిల్లలు కలుగుతారనుకోను. ఆమెకు నలభైఐదు దాటాయి."

"కృపాకర్ ఎప్పట్నుంచి వస్తున్నాడు?"

"రెండు నెలలవుతోందనుకుంటాను...."

"అయితే, ఇప్పుడీ హత్య అతను చేశాడని ఎలా అంటున్నారు?"

"ఆధారాలున్నాయి. మంచంమీద మనీపర్సు దొరికిందన్నాను. అది కృపాకర్ దే. నేను చూసి వెంటనే అందులోంచి అతని పేరున్న కార్డును తొలగించాను. అదెవరిదో తెలియకూడదు పోలీసులకి! వాళ్ళు దొంగల పని అనుకుంటున్నారు—అనుకోనివ్వండి అలాగే!

"ఆ కత్తిమీదా పర్సుమీద వేలిముద్రలు కలుస్తున్నాయన్నారు. అవి కృపాకర్ వని తెలిస్తే, అతన్ని పాంతకుడిగా పట్టుకుంటే, అతనితో రాజమణికున్న వ్యవహారం బైటపడితే, నేను అభాసవుతాను! తలెత్తుకోలేను! అలా జరక్కూడదు! వాళ్ళ మధ్య వ్యవహారం వెలుగులోకి రాకూడదు! అందుకే మీ దగ్గరకొచ్చాను."

"మేమేం చేయగలం?" అన్నాడు జాన్ విసుగ్గా.

"కృపాకర్ ఆమెతో ఎందుకు గొడవపడ్డాడో, దేనికి చంపాడో నాకనవసరం. కానీ మధ్యలో నా సొమ్ము దోచుకుపోయాడు. అది నా కవసరం! అది నాకొచ్చేలా చూడండి, అంతే చాలు నాకు! రాజమణిని వాడేంచేసినా నాకనవసరం. చచ్చిపోయిన ఆమెకోసం బ్రతికున్న నేను బజార్నపడలేను—"

"మేమేం చేయాలి?" జాన్ అడిగాడు తలెత్తి.

"వెళ్ళి బెదిరించండి వాణ్ని. ఇంట్లోనే వుంటాడు వాడు. అశోక్ నగర్ లో ఓ యింట్లో అద్దెకి ఉంటున్నాడు మేడమీద. పట్టుకొని బెదిరించండి! నీ మనీపర్సు పోలీసులకి దొరికింది—కత్తిమీద నీ వేలిముద్రలున్నాయి—నిన్ను పట్టివ్వడం క్షణాల్లో పని-మర్యాదగా దోచుకుంది వాపసు ఇస్తావా—లేక—"

జాన్ నవ్వేశాడు. "మీరు తప్పుడు చోటుకి వచ్చారు. ఆ పని కిరాయి మనుషులు చేస్తారు."

"వాళ్ళని నేను నమ్మను!" అన్నాడు జానకిరాం మొండిగా.

"కానీ మీ రహస్యాన్ని మేమూ కాపాడలేం. మేం లాయర్లం కాము. డిటెక్టివ్‌లం. ఇదిప్పుడు కాన్ఫిడెన్షియల్ కాజాలదు. నేరం జరిగిపోయింది—మీ మిసెస్ హత్య. ఇటువంటి కాపిటల్ క్రైమ్‌లో పోలీసుల్ని తప్పుదోవ పట్టిస్తూ మీతో సహకరిస్తే, మా లైసెన్సులు ఊడడమేగాక, రేపు జైలు వరండాలు ఊడ్వవలసిన పరిస్థితీ రావచ్చు.

"నో, నో, హంతకుడెవరో తెలిసి మీరిలా పోలీసులతో గేమ్ ఆడలేరు. పోస్టుమార్టమ్ ఒకటుంది—అందులో మీ భార్య పాతివ్రత్యంపట్ల సందేహాలు కలిగితే, హత్యకు ముందు ఆమె హంతకుడికి తనువు అర్పించిందని తెలిస్తే, అదీ ఇష్టపూర్వకంగా అని నమ్మితే, అప్పుడా హంతకుడు ఆమె ప్రేమికుడే అయివుంటాడని అనుమానిస్తే మీరనుకుంటున్నట్లు ఆ వ్యవహారం మరుగున ఉండిపోదు—వెలుగులోకొస్తుంది!"

"లేదు, ఆమె తనువు అర్పించివుండదు!"

"ఎలా తెలుసు? అతను మరి దేనికి వస్తున్నాడు?"

"వాళ్ళ సంబంధాలు ఇంతకుముందెప్పుడో పాడయివుంటాయి. అటువంటప్పుడు ఇవ్వాళ కలిసి గడిపే అవకాశంలేదు."

"మనకేదీ నిశ్చయంగా తెలియదు. ఆమెబట్టలెలా వున్నాయి?"

"బాగానే వున్నాయి. నలగలేదు, చినగలేదు. జుట్టు కూడా చెదరలేదు."

"అయితే ఆమె మీద దౌర్జన్యం జరగలేదు. హత్యా

సమయంలో ఘర్షణ జరగలేదు. కాబట్టి ఆమె తనువు అర్పించివుంటే అది హంతకుడి బలవంతంమీద కాదు. ఆమె ఇష్టపూర్వకంగా జరిగింది. కనుక పోలీసులు వూహిస్తున్న ఆ దొంగ—హంతకుడు — ఎవరో అనామకుడు కాడు. ఆమెకు తెలిసినవాడు. బాగా పరిచయమున్నవాడు. ఆమె రహస్య ప్రేమికుడు—ఇలా అనిపిస్తుంది పోలీసులకి! అప్పుడు మిమ్మల్ని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేస్తారు ఇంటరాగేషన్‌లో! అంతే, మీరు తెల్లబోయి అంతా కక్కేస్తారు శుభ్రంగా.''

జానకిరాం ఆశ్చర్యంగా చూశాడు లాల్‌ని.

లాల్ అన్నాడు. "వెల్, మీరొచ్చిన పనికి మమ్మల్ని ఒప్పించాలన్న పట్టుదలతో మీరీ వాస్తవాలు అంగీకరించడం లేదు. పోస్టుమార్టమ్‌లో విషయం తెలుస్తుంది. అవి మేము చూసుకుంటాము. ఇప్పుడు కుక్క ఎక్కడికి వెళ్ళిందని మీరనుకుంటున్నారు?''

"కృపాకర్ దగ్గరికే! అతనితో అది చాలా క్లోజ్‌గా వుంటుంది. చాలాసార్లు దాన్ని తనింటికి తీసుకెళ్ళాడు. దారి తెలుసు దానికి. తెలివిలో కొచ్చి, అది అతని పనే అని గ్రహించి అతనికోసం వెళ్ళి వుంటుంది .... కానీ అతను బ్రతకనిస్తాడా? చంపేసి వుంటాడు....అందుకే ఇంతవరకూ దాని జాడ లేదు.''

"నో, అది అతన్ని చేరుకుని వుంటే అక్కడ న్యూసెన్స్ క్రియేట్ చేస్తుంది. తన యజమానురాల్ని చంపాడని ఎదురుతిరుగుతుంది. అతనిమీద దాడిచేస్తుంది. చుట్టుపక్కల వాళ్ళని ఎలర్టుచేస్తుంది. అప్పుడు కృపాకర్ పట్టుబడిపోతాడు....''

అతను ఆందోళనగా చూశాడు.

"అది జరిగితే నేను భయపడిందంతా అవుతుంది!"

లాల్ నవ్వాడు, "ఏదో సామెత చెప్పినట్లుంది. మీ పరువు గురించి ఇప్పుడు భయపడటంలో అర్థంలేదు. కృపాకర్ మీ ఇంటికొస్తూంటే ఆ చుట్టుపక్కల అందరికీ మీకంటే ముందే తెలిసిపోయుంటుంది. రేపీ వార్త గురించి తెలిస్తే వాళ్ళే కృపాకర్‌ని పోలీసు దృష్టికి తెస్తారు."

అతని ముఖం జేవురించింది.

2

ఆ యింటి గేటు తట్టిన రెండు నిమిషాలకి ఆమె వచ్చి తీసింది. ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి. పసిమిఛాయ వళ్ళు. నిద్ర మత్తులో గేటుని రెండు చేతులతో ఆధారంగా పట్టుకుని, కళ్ళు చిట్లిస్తూ, "ఎవరు కావాలేమిటి ఇంత రాత్రి?" అనడిగింది.

లాల్ గొంతు సరిచేసుకున్నాడు, "కృపాకర్ కావాలి...."

"లేడతను. ఏం పనేమిటి ఇంత రాత్రి?"

"పారుగూర్నుంచి వచ్చాం, సొంత పని."

"అక్కడ కొంపలు మునిగిపోతున్నాయి...." జాన్ అన్నాడు.

అప్పుడామె ఉలిక్కిపడింది. ఇద్దర్నీ మార్చి మార్చి పరీక్షగా చూస్తూ అడ్డంగా తలూపింది. "లేదు, మీరు అబద్ధం ఆడేస్తున్నారు! మీరెవరో నాకు తెలిసేసింది. డిటెక్టివ్ లాల్ అండ్ జవాన్! పేరు మోసిన డిటెక్టివ్‌లు...."

జాన్ కంగారుపడ్డాడు, "నేను జవాన్‌ని కాను!" అన్నాడు.

"మీ రెవరు?"

"నేను జాన్ని."

"ఓహ్, అయితే నా పొరపాటు దిద్దేసుకునేస్తాను. మీరు క్షమించేసేయాలి...."

"మీరే క్షమించాలి, ఇంత రాత్రి ఇబ్బంది పెడుతున్నందుకు."

"లేదు, లేదు!" ఆమె చటుక్కున గేటు తీసింది, "రండి! మీరు! నాకు ఇబ్బందిలేదు...."

జాన్ తటపటాయించాడు. "ఇంట్లో మీరు...."

"నేనూ మా స్వరూపా వుండేశాం. మావారు ఫ్యాక్టరీకెళ్ళేశారు, నైట్ డ్యూటీకి. మీరు రండి."

డిటెక్టివ్లు ఆమె వెనుక నడిచి లోపలికెళ్ళారు.

ఆమె ముందు గదిలో కుర్చీలు చూపిస్తూ, "కూర్చోండి మీరా కుర్చీల్లో కూర్చోండి!" అంది.

ఇద్దరూ చెరో కుర్చీలో కూర్చున్నారు.

ఆమె నవ్వింది, "ఇప్పుడు అడిగేసేయండి. ఏం తీసుకుంటారు కడుపులోకి? కప్పులో కాఫీయా, లేక ప్లేటులో ఏమైనా తినేస్తారా?"

డిటెక్టివ్లు వాడలిపోయి చూశారు.

"ఏమీ వద్దు ఇంత రాత్రి" అన్నాడు జాన్ బలవంతంగా నవ్వుతూ.

చెవులు గట్టిగా మూసుకున్నాడు లాల్. సహనం కోల్పోయి అన్నాడు తీవ్రంగా "కృపాకర్ గురించి మాట్లాడండి, కృపాకర్! అతనెక్కడున్నాడు?"

"నాకు తెలియదు. నాకు చెప్పేసి వెళ్ళిపోయాడు. పైన గదిలో కిరాయికి వున్నాడు. అతనేం చేశాడు, డిటెక్టివ్ గారూ?"

"ఎప్పుడు వెళ్ళాడు?"

"గడియారంలో ఆరు గంటలకి వెళ్ళిపి తొమ్మిది గంటలకి వచ్చేశాడు. మళ్ళీ వెంటనే వెళ్ళేశాడు—"

"అప్పుడతని చేతిలో ఏమున్నాయి?"

"తెలియనే తెలియదు! అతను పైకేసీ కిందికేసీ మెల్లెక్కుతూంటే, బయట అడుగుల చప్పుడు వినేశాను. అతన్ని చూసేయలేదు."

"అతని గదికి కుక్క వచ్చిందా—కుక్క?"

"కుక్కా? ఏమో, నేను చూసేయలేదు. కానీ అది మొరుగుతోంటే వినేశాను పైన...."

"ఎప్పుడు—?"

"అతను వచ్చేసిన కాస్సేపటికే!"

డిటెక్టివ్‌లు ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు ఒక్క క్షణం.

"కృపాకర్ ఏం చేస్తుంటాడు? ఎలాటివాడు? అతని కెవరూ లేరా?"

"కృపాకర్ మంచివాడు. మా స్వరూప అంకుల్ అని పిలిచేస్తుంది. అతను బిస్కట్లు తెచ్చి తినిపిస్తాడు. కాలెండర్లో సరిగ్గా ఆరునెలలనుంచీ ఉంటేస్తున్నాడు మా గదిలో! ఓల్డు సిటీలో—ఫీల్‌ఖానా దగ్గర ఏదో మోటారాఫీసులో ఉద్యోగం నడిపేస్తున్నాడు. గడియారంలో మార్నింగ్ ఎనిమిది గంటలకి మెట్లు దిగి వెళ్ళేసి, మళ్ళీ గడియారంలో నైట్ తొమ్మిదింటికి నడిచి వచ్చేస్తాడు. అతనికి బంధువులెవరూ లేరు....అతని కోసం ఒక అమ్మాయి మాత్రం వచ్చేస్తోంది...."

"అమ్మాయా?"

తలూపిందామె. "ఆటో అమ్మాయి. పేరు రజని.

కృపాకర్ పరిచయం చేశాడు. పరిణయమాడేస్తారట తొందర్లో—క్యాలెండర్లో తేదీ చెప్పేయలేదుగానీ—వెరీ త్వరలో చేసుకొంటామని చెప్పారు."

"ఆమె ఎక్కడుంటుంది? ఏం చేస్తుంది?"

"అంబర్ పేటలో ఉండేస్తుందట! ఫుల్ అడ్రసు చెప్పేయలేదు. ఏం చేస్తుందో కూడా చెప్పేయలేదు. ప్రతి రెండు రోజులకి ఆటోలో ఇక్కడికి వచ్చేస్తుంది—ఇద్దరూ గదిలో చాలా మాట్లాడుకునేస్తారు. కానీ ఇవ్వాళ మధ్యాహ్నం పోట్లాడేశారు!"

"ఎందుకని?"

"ఆటో అమ్మాయి అనుమానించేసింది—అతను మరో స్త్రీతో గడిపేస్తున్నాడని. అవ్వ! లాల్ గారూ, అది నేను నమ్మేయలేదు. కృపాకర్ గురించి ఎవరైనా అలా మాట్లాడేస్తే వూరుకోను. ఆ ఆటో అమ్మాయికి నేను చాలా నచ్చింపజేసి వెళ్ళగొట్టేశాను. కృపాకర్ మంచి వాడు."

"ఆమె ఎప్పట్నుంచి వస్తోంది?"

"క్యాలెండర్లో పదిహేను రోజులనుంచీ! ఆమె వచ్చే రోజున కృపాకర్ త్వరగా వచ్చేసేవాడు. చాలా సార్లు సెకండ్ షో సినిమా ఫిలింకి వెళ్లేశారు. ఇంతకీ కృపాకర్ ఏం చేసేశాడు, డిటెక్టివ్ గారూ? అతనితో మీకేం పని? కృపాకర్ ఏదైనా చెడ్డ పని చేసేశాడా? అతనలా చెయ్యడు—నాకు తెలుసు—మీరు పొరబడేశారనుకునేస్తున్నాను...."

లాల్ లేచాడు. "లేదు, మీకు తెలియకుండా కృపాకర్ చాలా చేశాడు. ఇల్లు కదలని వాళ్ళని నమ్మించడం చాలా తేలిక. మేమొకసారి అతని గదికి

వెళ్ళి చూస్తాం."

"తాళం వుండేస్తుంది."

"చూద్దాం."

లాల్ గబగబా నడిచి వెళ్ళిపోయాడు. జాన్ కూడా లేచి వెనుక వెళ్ళాడు. ఆమె తలుపు వరకూ వచ్చి ఆగిపోయింది. డిటెక్టివ్‌లు వరండాలోకొచ్చి పక్క నున్న మెట్లెక్కసాగారు. లాల్ తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

"గాడ్, చచ్చిపోయాను....ఆమె ఎందుకలా మాట్లాడుతుందంటావు నిజంగా?"

జాన్ నవ్వాడు, "పై కాలజీలో దానికేదో పేరుంది. నత్తికి దగ్గరగా జబ్బు. జబ్బుల పేర్లు నాకు గుర్తుండవు."

"నీకు నీ గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ పేర్లు గుర్తుంటాయా!"

జాన్ మాట్లాడలేదు. ఇద్దరూ పైకి చేరుకుని గది ముందాగారు. పైన చీకటిగా వుంది. తలుపు మూసి బయట గొళ్ళెం పెట్టి వుంది. తాళంలేదు. పక్కన కిటికీ తెరచివుంది.

లాల్ గొళ్ళెంతీసి తలుపు నెట్టాడు. అది తెరుచుకో సాగింది. లాల్ అడుగు లోపలికి వేసి స్విచ్ కోసం తలుపు పక్కన తడిమాడు. గదంతా చీకటిగావుంది. ఆ చీకట్లో అతనేదో పసిగట్టి చటుక్కున అడుగు వెనక్కి వేసి బయటకొచ్చేశాడు.

"ఏమిటి, లాల్?"

"అగ్గిపుల్ల గియ్....లోపలేదో వున్నట్లుంది...."

జాన్ అగ్గిపెట్టె తీసి పుల్ల గీశాడు. ఆ వెలుగులో గది అస్పష్టంగా కన్పించసాగింది.

లాల్ గదిలోకి చూస్తూ "రైట్, అదే అనుకున్నాను .... ఇప్పుడు లోపలికెళ్ళి కర్చీఫ్‌తో స్విచ్ నొక్కు!" అన్నాడు.

జాన్ లోపలికి అడుగువేసి, కర్చీఫ్ తీసి పట్టుకుని స్విచ్ వేశాడు. ఒక్కసారి ప్రకాశవంతమైన గదిలో అతడా దృశ్యం చూసి వూపిరి బిగబట్టాడు. గది మధ్యలో అమ్మాయి శవం ఆ శవాన్ని రెప్పవేయకుండా చూస్తూండిపోయాడు లాల్.

ఆ గదంతా ముగ్గువేసినట్లుంది....

గచ్చంతా ముద్దలు ముద్దలుగా రక్తం అలుముకుంది. ఆ జాడలు శవం చుట్టూ ఒకసారి తిరిగి, తలుపు దగ్గరకి వచ్చి ఆగిపోయాయి. అవి బాగా ఆరి రక్తం గడ్డకట్టుకుపోయి చాలా సేపే అయింది....

ఆ జాడలు చెప్పే అర్థాన్ని మరో ఆధారంతో కూడా ధృవపరచవచ్చు. బ్రిటానియా బిస్కట్లు. టేబుల్ అంచున విప్పివున్న ఆ ప్యాకెట్‌లో నాలుగైదు బిస్కట్లు తక్కువ వున్నాయి. ఆ జాడలు ఎటు చూసినా రెండు పాదాలవే కన్పిస్తున్నాయి. వాటిని బట్టి అవి జంతువు జాడలనీ, అది ఫలానా జంతువనీ, చతుష్పాది అనీ వూహించవచ్చు. ఇంకా—అదెందుకలా నడవవలసి వచ్చిందో — రెండు పాదాలమీద — ఎవరి ప్రోత్సాహంతో అదలా నడిచిందో, వారి ఉద్దేశాన్ని గ్రహించడం కూడా కష్టం కాదు.

అయితే అది ఎటు వెళ్ళిందన్న ప్రశ్న ఉద్భవిస్తుంది. జాడలు ముందు తలుపు దగ్గర అంతమవడాన్ని బట్టి, ఆ తలుపు బయటనుంచి గొళ్ళెం పెట్టిబడి వుండడాన్ని బట్టి, బయట దాని జాడలు లేకపోవడాన్ని బట్టి, అది గదిలో

బందీ కావాలి. కానీ అలా లేదు. అదృశ్యమైంది. అదృశ్యమై ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది.... అది బయటపడ డానికి ప్రయత్నించినట్టూ ఆ తలుపు పక్కనే వున్న కిటికీ ఫ్రేముకి రక్తం మరకలయ్యాయి. కానీ ఆ కిటికీకి వున్న వూచలగుండా అది వెళ్ళలేదు.

శవం మాత్రం దాని మాలిక స్థితినుంచి కదల్లేదు. ఎలా కూలిన దేహం అలాగే వుంది, గుండెలో పిడికంటూ దిగిన కత్తితో. వెల్లకిలా పడివుంది, తల కుడివైపుకు వాల్చేసి, చేతులు బార చాపి, కాళ్లు అస్తవ్యస్తంగా వుంచి, కళ్ళు ఎదురుచూడని ఆ దాడికి ప్రతీకలుగా పెట్టి చూస్తోంది ఎటో—ఇంకా ఇరవై నిండని ఆ అందమైన యువతి.

ఆమె వంటిమీద బట్టలు నలగలేదు. జుట్టు చెదరలేదు. చేతి గాజులు చిట్లలేదు. రిస్టువాచీ ఆగిపోలేదు.... ఆమె గుండె మాత్రం ఆగిపోయి చాలా సేపయింది....

ఆటో అమ్మాయి అర్థాంతరమైన చావుని చవి చూసింది.

3

ఉదయం పదకొండున్నరకు కృష్ణన్ ఏజెన్సీ ఆఫీసుకు వచ్చి, ఒంటరిగా ఏదో వ్రాసుకుంటోన్న లాల్ ని చూసి, "ఎంతవరకొచ్చింది? ఏం చేస్తున్నారు మీరు? జాన్ ఏడీ?" అన్నాడు హడావుడిగా.

లాల్ తలెత్తిచూసి, కాగితం పెన్నూ పక్కకు తోసేసి అన్నాడు. "జాన్ కృపాకర్ పనిచేసే ట్రాన్స్పోర్టు ఆఫీసుకెళ్ళాడు. కాస్సేపట్లో రావచ్చు, ఇన్ఫర్మేషన్ తీసుకొని. నేనేం చేయడంలేదు. మీదెంత వరకు వచ్చింది?"

కృష్ణన్ నిట్టూర్చాడు. "పోస్టుమార్టమ్ పూర్తయ్యింది. రెండు శవాలమీదా రిపోర్టు అందింది. కానీ మీరు ఉత్సాహంగా వున్నట్లు లేరు."

"అసలు కేసులోనే థ్రిల్ లేదు. ఎవరు చేశారో తెలుస్తోనే వుంది. ఈ రెండు హత్యలూ ఒకే వ్యక్తిచేత ఒకే పద్ధతిలో రెండు వేర్వేరు కత్తులతో జరిగాయి. వాటిమీద వ్రేలిముద్రలు మొదటి మర్డర్ ప్లేస్‌లో దొరికిన మనీపర్సు మీదా, రెండో హత్యాస్థలంలో కొన్ని వస్తువులపైనా వేలిముద్రలతో కలుస్తున్నాయి. అవునా? వెల్, అవి కృపాకర్‌వి. అతను పరారయ్యాడు. అతన్ని గాలించడం మీవంతు—"

కృష్ణన్ కసిరాడు. "ఆ ఫూల్—జానకిరాం అప్పుడే చెప్పేస్తే కృపాకర్‌ని పట్టుకోవటం సులువయ్యేది!"

"అతన్ని చివాట్లు పెట్టారుగా—ఇక వూరుకోండి. ఇప్పుడు పోస్టుమార్టమ్‌లో రాజమణి గురించి—ఆమె—ఆమె శీలం గురించి సంగతులేమైనా చెప్పండి—"

"నో, ఇంటర్‌కోర్స్, మిస్టర్ లాల్."

"నో ఇంటర్‌కోర్స్? వెల్, అయితే వాళ్ళిద్దరు కలిసి గడపలేదన్న మాట! అంతకుముందే వాళ్ళ మధ్య సంబంధాలు చెడివుంటాయి. అయితే కృష్ణన్, నలభై అయిదు దాటి నడివయసులో పడ్డ స్త్రీతో, ఇంకా ముప్ఫై నిండని నవయువకుడు కృపాకర్‌కి రోమన్స్ అంత రంజుగా వుండదు. ప్లెజర్ కోసం చేసివుండడు. డబ్బు కోసం చేసివుంటాడు. అలాగే కుదిరి వుంటుంది అగ్రిమెంట్. ఆమెకు పిల్లలు, అతనికి డబ్బు. ఫిజికల్ కాంటాక్టు తప్ప, మానసికంగా వాళ్ళిద్దరు దగ్గరై వుండరు. ఆ డబ్బు దగ్గరే పేచీ వచ్చినట్లుంది. అతనికి ఆశ పెరిగి

వుంటుంది. ఆమె తిరస్కరించి వుంటుంది-అలా నానుతూ పేచీ నిన్న తారాస్థాయికి చేరుకుంది.

"కానీ కృష్ణన్, అతడామెతో ఘర్షణ పడలేదు. గొడవ చేయలేదు. అది బయట ఎవరికీ విన్పించలేదు. అతను వేరే ఆలోచనతో వచ్చాడు ఏర్పాట్లన్నీ చేసుకుని. గుట్టుగా జరిగిపోవాలనుకున్నాడు పని. మత్తుమందిచ్చాడు కుక్కకి. నవ్వుతూ బాకు దింపాడు రాజమణి గుండెలోకి. నడుములోంచి తాళాలు తీసుకుని ఖాళీ చేసేశాడు బీరువాని. పరారయ్యాడు ఆ సొమ్ము తీసుకుని!

"కానీ అక్కడ్నుంచి తన గదిలోచ్చేటప్పటికి అక్కడ తన గర్ల్ ఫ్రెండ్—ఆ ఆటో అమ్మాయి—రజని వుండటం చూసి బెదిరిపోయాడు. వాళ్ళిద్దరు పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నారు. నిన్న మధ్యాహ్నం ఆమె అతని నిజాయితీని శంకించి గొడవ చేసింది. అదలావుంది. ఇప్పుడీ కృపాకర్ వున్నట్టుండి అంత సొమ్ముతో, చిత్రమైన వాలకంతో గదికి రావటంతో, ఆమె ఎలర్టు అయివుంటుంది. అతడి నిజరూపం గ్రహించేసి వుంటుంది. అప్పుడెంత ప్రమాదమో తెలుసా కృష్ణన్ కృపాకర్ కి? నోరు నొక్కి ఆమె గుండెలో బాకు దింపేశాడు. తన బట్టలూ సరంజామా సర్దుకొని చెక్కేయబోయాడు—

"ఇంతలో ఇక్కడ మన జానకిరాంగారి కుక్క లేచి, తోక దులుపుకొని, ఇంట్లో జరిగింది పసిగట్టి కృపాకర్ ని వెతుక్కుంటూ వచ్చేసింది. అదలా చడీ చప్పుడు లేకుండా లోపలికి రాగానే, సామాను సర్దుకుంటూన్న కృపాకర్ కి ప్రాణాలెగిరిపోయి వుంటాయి. తేరుకొని, అదింకా గొడవ చేయకముసుపే దాన్ని లాలిస్తూ కాక తాళీయంగా ఇంటి యజమానురాలి అమ్మాయికోసం

తెచ్చిన బిస్కట్ ప్యాకెట్ అక్కడ టేబుల్ మీద వుండటంతో, దాన్నందుకొని బ్రహ్మాండమైన ఉపాయంతో కుక్కకు బిస్కట్లు అందిస్తూ, అదలా రెండు కాళ్ళమీద లేచి నడుస్తూ తింటూంటే, శవం దగ్గర రక్తంలో తడిసిన దాని పాదాలు జాడలు అద్దుతుంటే, నెమ్మదిగా జాగ్రత్తగా తన సామానుతో తలుపు దగ్గరకు చేరుకొని, అది అదే ఏమరుపాటులో వున్న క్షణాన గబుక్కున బైటకు గెంతి, తలుపు లాగి గొళ్ళెం పెట్టేసి వుంటాడు."

కృష్ణన్ తలెగరేశాడు. "అంతే జరిగింది!"

"అప్పుడు కుక్క బందీ అయింది" అన్నాడు లాల్ తిరిగి కొనసాగిస్తూ, "అతనింకే ఆపద లేకుండా తప్పించుకో గల్గాడు. కుక్క బయటపడడానికి ప్రయత్నించింది— అప్పుడా కిటికీ ఫ్రేముని రక్తం కాళ్ళతో ముట్టుకుంది. ఆ వూచల్లోంచి సాధ్యంకాలేదు. తర్వాత వెనుక గదిలో కెళ్ళింది. అక్కడ వెనుక బాత్ రూంకి తెరచుకునే తలుపు తీసివుంది. అక్కడ్నుంచీ అది బయటపడింది.

"కానీ ఆ తర్వాత అదెక్కడి కెళ్ళిందో, అతన్ని పట్టుకుందో లేదో తెలియదు. పట్టుకుంటే మాత్రం దాన్ని సజీవంగా వుంచడు. పట్టుకోలేకపోతే తిరిగిరావాలి. కానీ ఇంతవరకూ అదెందుకు రాలేదో అర్థం గావడంలేదు."

కృష్ణన్ తల విదిలించాడు. "పట్టుకొని ప్రాణాలు పోగొట్టుకొని వుంటుంది. కృపాకర్ వూరొదిలి పారిపోతే మేమిప్పుడు చాలా కష్టపడాలి. ఆ రెండు హత్యలూ 8-30—10-00 మధ్య జరిగాయి. రెండో హత్య తెలిసి, కృపాకర్ ని అనుమానించేటప్పటికి చాలా ఆలస్యమై పోయింది....ఆ వ్యవధి, చాలు అతను కనుమరుగవడానికి.

"కానీ లాల్, ఆ ఆటో అమ్మాయి కృపాకర్ గదికి ఎప్పుడొచ్చిందో తెలియదు. ఇల్లుగలామె చూడలేదు. ఆమెకు డూప్లికేట్ తాళంచెవి ఇచ్చాడని అంటోంది. అతను లేని సమయంలో వస్తే ఆమె గది తెరచి కూర్చుంటుందట. ఆ అమ్మాయి గురించి మీకేం తెలుసు, లాల్?"

"ఆ యింటామె చెప్పిందానికంటే వేరే ఏమీ తెలియదు."

కృష్ణన్ అన్నాడు, "అయితే వినండి, ఆమె కన్య కాదు."

లాల్ కలవరంగా చూశాడు, "కన్య కాదా?"

"కాదు. పోస్టుమార్టమ్ చెప్తోంది. వివాహిత కూడా కాదు. కృపాకర్ ఆమెను మభ్యపెట్టాడని కూడా అనుకోడానికి వీల్లేదు."

"ఎందుకు లేదు?"

"ఆమె ఇల్లెక్కడో తెలీదు. ఆమె గురించి మనకేమీ తెలీదు. ఆమె శవం ఫోటోలు అంబర్‌పేట పోలీసులకి పంపాం. వాళ్ళు కనుక్కొని చెప్పారు. ఆమె పేరు రజని. ఆమె అక్కడో ఇంట్లో ఒంటరిగా వుంటోందిట. పగలంతా ఇంట్లోనే వుండి రాత్రంతా బయట ఎక్కడో గడుపుతుందట. ఆమెపట్ల అక్కడెవరికీ మంచి అభిప్రాయంలేదట. కొందరు ఆమె 'ప్రాస్' అంటున్నారుట. అయితే ఆమె పనిచేసే జాయింట్ ఎక్కడో చెప్పలేకపోయారట."

"ఇదంతా ఆశ్చర్యంగా వుంది కృష్ణన్."

"ఆమె ప్రాస్, ఇందులో సందేహంలేదు."

"అయితే కృపాకర్ ఆమె ఎవరో తెలియకుండానే

ప్రేమించాడా, లేక తెలిసే ప్రేమించాడా? వాళ్ళిద్దరు త్వరలో పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నారు కూడా...."

"తెలియదు. కానీ ఆమె గురించి మరో నిజం కూడా తెలుసుకోండి" అంటూ ఓ ఫోటో తీసిచ్చాడు కృష్ణన్.

లాల్ అందుకుని చూశాడు. అందులో ఇద్దరు స్త్రీ పురుషులున్నారు. ఆ స్త్రీ రజని. పురుషుడి వీపు భాగం మాత్రం కన్పిస్తోంది.

"ఇతనెవరు?" అన్నాడు లాల్ పరికించి చూస్తూ, "ఈ ఫోటో ఎక్కడిది?"

"ఆమె ఇంట్లోనే దొరికింది. ఇంకా వుండాలి. కానీ ఇదొక్కటే దొరికింది. బహుశ ఈ ఫోటోలో వ్యక్తిని ఆమె బ్లాక్ మెయిల్ చేసి వుండాలి. ఆమె నడత మంచిది కాదు. మనసు మంచిది కాదు. కృపాకర్‌ని ఆమె మోసం చేసే దృష్టితోనే ప్రేమ నటిస్తూండాలి...."

"కానీ .... ప్రేమ నటిస్తోంటే నిన్న మధ్యాహ్నం కృపాకర్‌తో ఎందుకు పోట్లాడింది, పరస్త్రీ విషయంలో?"

"అది ప్రియురాలి లక్షణం కదా? తను అచ్చమైన ప్రియురాలని అతన్ని నమ్మించాలి కదా?"

4

మధ్యాహ్నం రెండున్నరకు తిరిగి వచ్చాడు జాన్.

"పార్ట్‌నర్, ఇంట్రెస్టింగ్ న్యూస్! నెత్తిన కొట్టనా?"

"కొట్టకు, కూర్చుని కక్కు!"

నవ్వాడు జాన్ కూర్చుని, "అయితే కాచుకో! కృపాకర్ పెద్ద అడ్వెంచర్ చేశాడు ఎప్పుడో—"

"అడ్వెంచర్?"

"యా! గట్స్ వున్నాయతనికి. అతని ట్రాన్స్‌పోర్టు ఆఫీసులో తెగ పొగుడుతున్నారు. సరిగ్గా నెల క్రితం ఏం జరిగిందో నీకు తెలుసా?"

"ప్రశ్న లెయ్యకు! చెప్పేదేదో త్వరగా ఏడువ్!"

"అయితే విను—సరిగ్గా నెలరోజుల క్రితం కృపాకర్ ఆఫీసు డబ్బు తొమ్మిదివేలు తీసుకొని బ్యాంకులో వేయడానికి వెడుతూండగా, నయాపుల్ దగ్గర బస్సులో ఎవరో బ్యాగు లాక్కొని పారిపోయాడట—అతను అరుస్తూ వెంటపడ్డా లాభంలేకపోయిందట. ఎవరూ దొంగని అడ్డగించి పట్టుకోలేకపోయారు. వాడు క్షణాల్లో అదృశ్యమైపోయాడు. కృపాకర్ వెళ్ళి అఫ్జల్‌గంజ్ స్టేషన్‌లో రిపోర్టిచ్చాడట. అప్పుడు వాళ్ళు చూపించిన ఏరియాలో ఆపరేట్ చేసే పిక్‌పాకెట్స్ ఫోటోల్లో ఒకతన్ని గుర్తించాడట. అతను సోము. కానీ అతని కోసం పోలీసులు ఎంత గాలించినా దొరకలేదట. సిటీ వదిలి పారిపోయాడనుకున్నారట—

"ఇలా వుండగా..పదిహేను రోజుల క్రితం ఒకనాడు కృపాకర్ ఇంటికొస్తోంటే, అదే నయాపుల్ దగ్గర ఆ సోము అనేవాడు ప్రత్యక్షమెయ్యాడట. కానీ అదెలా? మోటార్ సైకిల్ మీద ఒక పెద్దమనిషితో కలిసి పోతున్నాడట. కృపాకర్ వెంటనే ఆటో ఎక్కి వెంటాడాడట. అంతే, ఆ తర్వాత మూడో రోజున ఆఫీసు డబ్బు మొత్తం తెచ్చి జమ కట్టేశాడట."

"ఓహ్, అవెలా?"

"అదంతే. అంతకంటే చెప్పలేదట. సోముని పట్టుకుని బెదిరించి తెచ్చానన్నాడట. అంతే, ఈ సంగతి పోలీసులకి చెప్పలేదట."

"నో, అంత సింపుల్ కాదు. పిక్‌పాకెట్‌ని బెదిరించలేదు."

"అయితే ఏం చేశాడంటావు?"

"సోము గురించి చెప్పు, ఎవరతను?"

జాన్ ఒక ఫోటో తీసి చూపించాడు. "చూడు— పోలీసులనుంచి తెచ్చాను. చాలాసార్లు పట్టుబడ్డాడట. అతనికో అడ్రసంటూ లేదట. హైన్యూ_లు చదువు. మిమిక్రీ చేసేవాడట. అది లాభసాటి కాదని ఇందులో దిగాడట. అతనో పెద్ద గ్యాంగ్‌తో కలిసి పనిచేస్తున్నట్లు అన్నారు...."

"చూశావా, అందుకే కాదన్నాను. గ్యాంగ్‌ని బెదిరించడమంటే తమాషా అనుకున్నావా?"

"అయితే ఏం చేశాడు?"

"అబద్ధం చెప్పివుండాలి. ఆ డబ్బును మరెక్కడో తెచ్చివుండాలి."

"ఎక్కడ్నుంచి తెస్తాడు? అతని కెందుకా తపన? పోలీసులు గాలిస్తున్నారుగా?"

"వెల్, ఇంకేం తెలుసుకున్నావు?"

"అతను త్వరలో ఒక ఆటో కొంటున్నట్లు చెప్పాడట—సెకండ్‌హాండ్‌లో. డ్రైవర్ని పెట్టి నడిపిస్తాడట. డబ్బు ఏర్పాటు చేసుకుంటున్నాడట.... కానీ లాల్, ఆ ఆటో డబ్బు కోసం రాజమణిని చంపాడంటే నమ్మబుద్ధి గావడంలేదు. దానివల్ల అతను కష్టాలే పడతాడు. ఇది నా నమ్మకమే కాదు, బలమైన ఆధారం కూడా వుంది—ఈ హత్యల్లో అంతా అసహజత్వమే వుంది!"

"ఏమిటది?"

జాన్ రెండు ఫోటోలు తీసిచ్చాడు, "చూడు,

కృష్ణన్ దగ్గర్నుంచి తెచ్చాను. మొదటిది రాజమణి హత్య ఫోటో, రెండోది రజనిది.

"ఈ రెండు ఫోటోల్లో ఒకటి కామన్‌గా వుంది. రక్తంలో ఏర్పడ్డ అడుగుజాడలు — కుక్కవి. వాటిని జాగ్రత్తగా చూడు... తేడా కన్పించడంలేదూ? మొదటి ఫోటోలో జాడలు పెద్దవిగా, రెండో ఫోటోలో చిన్నవిగా లేవూ?"

"వున్నాయి, అయితే?"

"రెండుచోట్లా ఒకే జంతువు తిరిగినప్పుడు జాడలు ఒకే సైజులో వుండాలి కదా?"

"వుండాలని లేదు. రక్తం ఎక్కువ తక్కువ అంటుకోవచ్చు—దాన్నిబట్టి వుంటుంది."

"సరే, అదలా వుంచు. ఈ రెండు ఫోటోల్లో మరొకటి కామన్‌గా వుంది. నడచిన పాదాల సంఖ్య. రెండు ఫోటోల్లోనూ కుక్క రెండు కాళ్ళమీద లేచినట్లు అనుకున్నాము కాని జాగ్రత్తగా చూస్తే నాలుగు కాళ్ళ మీదే నడిచింది.

లాల్ జాగ్రత్తగా చూశాడు.

"వెల్, జాన్ అర్థమైంది—రాత్రి నేను మన హీరోయిన్ని ఒక ప్రశ్న అడగడం మర్చిపోయాను."

"మన హీరోయినా?" అన్నాడు జాన్ తికమకగా.

"వనజాక్షి, అభ్యంతరమా? ఆమె మాటలెలా వున్నా మనిషి ఆశాపరేఖ్‌లా వుంది. అందుకే మన-నా అభిమాన హీరోయిన్, ఓ.కే?"

"ఏమిటా ప్రశ్న?"

"అడుగుతాను చూడు!"

లాల్ ఫోనెత్తి ఒక నెంబర్ తిప్పాడు.

వెంటనే వచ్చింది రెస్పాన్స్. "హలో, ఎవరు పిలిచేశారండీ?"

"నేను లాల్ ని?"

"అయ్యో, లాల్! ఏమిటి .... కృపాకర్ ఏమై పోయేశాడు?"

"వెతుకుతున్నాం, మిమ్మల్నొక ప్రశ్న అడగాలి."

"అడిగేయండి! నాకంతా భయంగా వుందేసింది...."

"కృపాకర్ తనవెంట ఎప్పుడైనా కుక్కను తీసుకొచ్చేవాడా?"

"కుక్కా? ఏమోకానీ .... ఇవాళ ఉదయం ఏం జరిగేసిందో తెలుసా మీకు, లాల్?"

"ఏం జరిగింది?" కుతూహలంగా అడిగాడు లాల్.

"మా స్వరూప .... అది చూసేసింది .... చూసేసి అర్చింది. నేను వెళ్ళి చూద్దును గదా....అక్కడ వెనుక వరండాలో .... అది ఆ పిల్లి .... మా వీధిలో తిరిగేసే క్యాట్ పిల్లి..భయంకరంగా కన్పించేసింది, లాల్ గారూ! దాని మూతికి....దాని మూతికంతా రక్తం అంటేసింది! కాళ్ళకంతా రక్తం అంటేసింది! దేన్నో చంపివచ్చినట్లు కన్పించేసింది! నేను భయంతో అరుపు కేకవేసేసరికి పారిపోయేసింది. కానీ....కానీ అది మళ్ళీ వచ్చేసినా రావచ్చు! ఓహ్, దాన్ని చూస్తేనే....దాన్ని మీరు వెంటనే వచ్చి అరెస్టు చేసేసి పట్టుకుపోయేస్తారా, డిటెక్టివ్ లాల్ అండ్ జాన్ గారూ?"

లాల్ రిసీవర్ విసిరికొట్టి గభాల్న లేచాడు ఎర్రబడి పోతున్న ముఖంలో, "వెల్, ఆ పిల్లి పుణ్యం కట్టుకుంది! కమాన్, లెటజ్ రన్, పార్ట్‌నర్!"

ఆమె పురుపుతూ వచ్చి గేటుతీసింది.

డిటెక్టివ్‌లు కారుదిగి, ఒక నిద్రమందు కలిపిన పాల సీసా, ఒక మూతగల వెదురు బుట్టతో ఇంట్లో ప్రవేశారు.

ఆమె దగ్గరొక పాత సాసరు అడుక్కుని అందులో పాలుపోసి, వెనుక వరండాలో వుంచి, అవతల గదిలో కూర్చున్నారు నిశ్శబ్దంగా. గడియారంలో ముల్లు పరుగిడుతోంది. కాలం దొర్లిపోతోంది. వాళ్ళలో టెన్షన్ పెరిగిపోతోంది.... అరగంటయ్యాక కరుణించిందా మార్జాలం. దాని మ్యావ్! మ్యావ్!లు విని ఉలిక్కిపడి డిటెక్టివ్‌లు చూశారు. అది వరండాలో ఎక్కివచ్చి, కిచెన్ వైపు వెళ్తూ మధ్యలో పాలసాసర్ని చూసి ఆగిపోయింది. మూతిపెట్టింది. నాలుకాడిస్తూ సాసర్లో పాలు పూర్తిచేసింది....

దానికేసి ఉద్రేకంగా చూస్తున్న డిటెక్టివ్‌లకి దాని మూతికీ, కాళ్ళకీ మరకలు కన్పిస్తూనే వున్నాయి.

అది కిచెన్ వైపు కొంతదూరం వెళ్ళి, చటుక్కున కూర్చుండిపోయింది. తల అటూ ఇటూ ఆడించింది. ముందు కాళ్ళతో గోక్కుంది. చిన్నగా మూల్గుతూ అడ్డంపడిపోయింది. మరి కొన్ని క్షణాల్లో గాఢ నిద్రలో వుంది.

డిటెక్టివ్‌లు ఉరికి వెళ్ళి దాని దగ్గర కూర్చున్నారు. శరీరాన్ని జాగ్రత్తగా పరిశీలించి దాని మూతికీ కాళ్ళకీ వున్నవి రక్తం మరకలేనని నిర్ధారించారు. బుట్టలో నిర్బంధించారు.

లాల్ లేచి నిలబడ్డాడు, "వెల్, ఈ పిల్లి మనల్ని గట్టెక్కించింది!"

"గుట్టు రట్టు చేసింది!" చేతులు చరిచాడు జాన్.

"కానీ జాన్, ఆ కుక్క ఇప్పుడు లేదు .... అది రాజమణికంటే ముందే చంపబడింది."

"మరి దాని అరుపులు....అవెలా విన్పించాయి రెండు హత్యా స్థలాల్లోనూ?"

లాల్ అదోలా నవ్వాడు. "విన్పిస్తాయి .... మిమిక్రీ చేసే విన్పిస్తాయి....నువ్వెళ్ళి ఆ రజని పనిచేసేదెక్కడో కనుక్కో జాన్. ఆమె కాల్ గర్ల్. ఏ హోటల్ కు లేదా బార్ కు వెళ్ళేదో తెలుసుకుంటే ఆ సోముని పట్టుకోవడం సులువవుతుంది. వాళ్ళిద్దరికి కనెక్షన్స్ వుండితీరాలి! వాళ్ళిద్దరు కలిసి ఇందులో పనిచేశారు. త్వరగా వెళ్ళు. నేను కృష్ణన్ కి ఈ పిల్లిని అప్పగించి వివరాలు తెలుసుకుంటాను...."

జాన్ తలూపి వెంటనే వెళ్ళాడు.

లాల్ బుట్ట నెత్తుకొని ఆమెవైపు తిరిగాడు, "మీరు నా ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పనేలేదు — కృపాకర్ వెంట ఎప్పుడైనా కుక్క వచ్చేదా?"

ఆమె అడ్డంగా తలూపింది వెంటనే, "కుక్క రాలేదు. ఎప్పుడూ వచ్చేయలేదు. రాత్రి మాత్రం అరుపులు వినేశాను పైన. కానీ ఆ అమ్మాయిని .... మీరెందుకు కాల్ గర్ల్ అన్నారు, లాల్? మంచి అమ్మాయి ఆమె."

లాల్ నిట్టూర్చి కదిలాడు. "నాకీ లోకంలో మంచి కంటే చెడే ఎక్కువ కన్పిస్తోంది, ఏం చేయమంటారు?"

6

జాన్ సాయంత్రం ఆరుగంటలకి ఫోన్ చేశాడు.

"పార్ట్‌నర్, నీ హీరోయిన్ రజనిని ఆటో అమ్మాయని ఎందుకంటుం దంటావు?"

"ఆమె ఎప్పుడూ ఆటోలో వచ్చేది కాబట్టి."

"అవును, అందులో అసహజంలేదు. కానీ—ఎప్పుడూ ఒకే ఆటోలో రావడం విచిత్రం కదూ?"

"ఒకే ఆటోలో వచ్చేదా? వెల్, ప్రొసీడ్!"

"కృపాకర్ ఇంటిదగ్గరే మొదలుపెట్టాను ఎంక్వయిరీ. ఇది నీ హీరోయిన్ గమనించలేదు. కానీ ఆ వీధిలో కొందరంటున్నారు — ఆమె ఎప్పుడూ ఒకే ఆటోలో వచ్చేదట! నెంబర్ కూడా చెప్పారు."

"వెల్, వెరీ వెల్."

"ఆ నెంబర్‌తో నేనా ఆటోవాలాని పట్టుకున్నాను. అతను ముందు నోరు విప్పలేదు — నేను కేసు తీవ్రత చెప్పగానే పాఠం ఒప్పజెప్పేశాడు! రజనిని రోజూ సాయంత్రం ఇంటినుంచి క్లబ్బుకి తీసుకెళ్తాడట. మళ్ళీ తెల్లవారుజామున తెచ్చి డ్రాప్ చేస్తాడట. మధ్యలో ఆమె ఎక్కడైనా ఆగితే వెయిట్ చేస్తాడట. నెల పద్ధతి పైన ఇది కుదుర్చుకున్నాడట."

"అయితే ఆమె ఏ క్లబ్‌కి వెళ్తోంది?"

"చెప్తే ప్రాణాలు పోతాయన్నాడు. నేను గ్యారంటీ ఇచ్చాను. అప్పుడు చెప్పాడు, బర్కత్‌పురాలో ఓ అడ్రసు. నేనక్కడికి వెళ్ళి విచారిస్తే అది జూదగృహమని తెలిసింది. అక్కడ గాంబ్లింగ్‌తో పాటు ఇంకా చాలా జరుగుతున్నాయి...."

"వెరీగుడ్, అడ్రసు చెప్పు!"

జాన్ చెప్పిన అడ్రసు రాసుకున్నాడు లాల్.

"వెల్, జాన్, నిన్న ఆమె క్లబ్‌కి వెళ్ళలేదటనా?"

"లేదట, కృపాకర్ ఇంటి దగ్గర డ్రాప్ చేసి వెళ్ళిపోయాడట తొమ్మిదిగంటలకి. ఆమె మళ్ళీ రావద్దందట."

"ఓహ్, ఆ క్లబ్‌తో చాలా పనుంది .... ఆ కుక్క చచ్చిపోయింది, జాన్. కృష్ణన్ దగ్గర ఆ బ్రెడ్ ముక్కను చూశాను. అది నిజంగా కుక్క తిన్నట్లులేదు. దానికేదో సెడేటివ్ పూశారంతే. దాన్ని కుక్క కొరికిన గుర్తులు లేవు. పంటిగాట్లుగానీ, కాలిగోటి గుర్తులుగానీ లేవు. ముక్క సగానికి విరిచి అక్కడ పడేశారంతే...."

"వెరీ కన్నింగ్!"

"వెల్, వీక్ పాయింట్స్ ఒకొక్కటే బయట పడుతున్నాయి....జాన్, నువ్విక వచ్చేయ్."

లైను కట్ చేసి లాల్ మరో నెంబర్ తిప్పాడు.

వెంటనే రెస్పాన్స్ వచ్చింది....

"యస్, డిసీజ్ టాస్క్ ఫోర్స్. ఇన్‌స్పెక్టర్ దుబే స్పీకింగ్ ...."

"లాల్ హియర్, ట్విన్ సిటీస్ డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీ."

"ఓహ్, లాల్. చెప్పండి...."

"మీకో టిప్. ఈ అడ్రసు తీసుకోండి...." లాల్ చెప్పాడు.

"ఓ.కే. ఏమిటిది, లాల్?"

"ఆ ఇల్లు జూదగృహం. అక్కడ గాంబ్లింగ్‌తోపాటు ఇంకా నానా గలీజు పనులు జరుగుతున్నాయి. మీ కర్తవ్యం గుర్తుచేస్తున్నాను...."

"ఓహ్ థాంక్యూ, మిస్టర్ లాల్! థాంక్యూ!"

"మేమక్కడ ఎదురుచూస్తాం" అని లాల్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

7

రాత్రి పదిగంటలకి బర్కత్‌పురాలోని ఆ యింట్లో వాళ్ళంతా తమతమ పనుల్లో జోరుమీద వుండగా,

టాస్క్ ఫోర్స్ వారు మెరుపు దాడిచేసి అదరగొట్టేశారు. అవాక్కయిపోయి, ఒక్కొక్కరే బయటకు వచ్చి వ్యాను ఎక్కారు. మొత్తం ఇరవైమంది జల్సారాయుళ్ళతో పాటు అయిదుగురు వలపుల రాణుల్నీ తోలుకెళ్ళి పోయారు టాస్క్ ఫోర్స్ వారు.

పదిన్నరకల్లా అక్కడింకెవరూ లేరు, డిటెక్టివ్ లు తప్ప.

వాళ్ళు వేగంగా గదులన్నీ చూసుకుంటూ వెనుక పెరట్లోకెళ్ళారు. అక్కడ లైటు వేసి నలువైపులా చూసి పడమైపు గోడవారగా వెళ్ళి నిలబడ్డారు. అక్కడ నేలను పరిశీలిస్తూ అక్కడున్న ఆస్బెస్టాస్ రేకుల్ని తొలగించి చూశారు. కింద భూమి ఇటీవలే తవ్వి తిరిగి కప్పబడినట్లుంది....

జాన్ పెరడంతా తిరిగి ఓ మూల పారాపలుగూ చూశాడు. వాటికింకా మట్టి అంటుకొనుంది. పారందుకుని తిరిగి ఆ స్థలానికి వచ్చి గబగబా అక్కడి మట్టిని తీయసాగాడు. లాల్ సిగరెట్ తాగుతూ చూస్తూ నిలబడ్డాడు. మట్టితీస్తూ జాన్ ఒక్కసారి ఆగిపోయాడు. అప్పటికి రెండడుగులు తీశాడు. అలా తీస్తున్నప్పుడు పారకేదో తగిలినట్లయింది. వంగి పరీక్షగా చూశాడు. ఆ వెంటనే అరిచాడు—

"కాలు.... పక్క కాలు!"

లాల్ గబుక్కున చూశాడు. అతని కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

"వెల్, ఇంకా తవ్వు!"

జాన్ తవ్వుతోంటే పక్క శరీరం క్రమంగా బయట

పడసాగింది. ఇద్దరూ గ్లవ్స్ తొడుక్కుని, కర్చీఫ్ అడ్డం పెట్టుకుని దాన్ని పట్టి లాగారు. పైన పడేసి అక్కడ కూర్చుని దాని కాళ్ళని పరిశీలించారు. దాని ముందరి కాళ్ళకు మాత్రమే రక్తం మరకలున్నట్లు చూశారు.

అప్పుడు జాన్ అప్రయత్నంగా ఆ గొయ్యిలోకి చూసి అదిరిపడ్డాడు.

"ఏమిటి?" లాల్ అడిగాడు అటువైపు చూస్తూ.

"చూడు.... చెయ్యి.... ఎవరిదో చెయ్యి!"

ఆ గొయ్యిలో ఓ పక్కనుంచి బయటపడ్డ చేతిని చూస్తూనే లాల్, పారందుకుని గబగబా, వేగంగా మట్టిని తవ్విపారెయ్యసాగాడు. జాన్ కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాడు. మట్టి తొలుగుతోంటే బయల్పడతూన్న ఆకారాన్ని ఊపిరి బిగబట్టి చూడసాగాడు ... మానవాకారం.

"ఓ గాడ్! కృపాకర్ ....కృపాకర్ ...." గొణిగాడు జాన్.

"ఎవరది—ఎవరు?"

ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడ్డారు వెనుక మాటలు విని.

లాల్ చేతిలో పార జారిపోయింది. జాన్ గబుక్కున నిలబడ్డాడు.

జానకిరాం వేగంగా కదిలి ముందుకొచ్చాడు. డిటెక్టివ్లు తేరుకొనే లోపున అతని మనుషులు మెరుపులా వచ్చి చుట్టుముట్టేశారు.

8

ఇన్స్పెక్టర్ కృష్ణన్, మరి కొందరు సబిన్స్పెక్టర్లూ, కానిస్టేబుల్స్తో వచ్చి వుద్రేకంగా అరిచాడు.

"జానకిరాం! మీరెలా వచ్చారు ఇందులోకి?"

"నన్నడగండి, నేను చెప్తాను" అన్నాడు లాల్, టలు దులుపుకుంటూ.

కృష్ణన్ అతన్ని చూశాడు. అతని వాలకం చూసి ందోళన చెందాడు. జాన్ కూడా అలాగే వున్నాడు. దరి చేతుల్లో రివాల్వర్లున్నాయి. ఒకపక్క కుర్చీలో ధలకుండా కూర్చున్నాడు జానకిరాం. నేలమీద అతని నుచరులు మూల్గుతూ, మెలికలు తిరుగుతూ కూర్చున్నారు.

"ఫైటింగ్?" అడిగాడు కృష్ణన్.

"చిన్న ఎక్సర్‌సైజు, అంతే" చెప్పాడు లాల్.

"ఏమిటిదంతా? ఎలా జరిగింది?"

"మీ కెవరికీ తెలియదు. జానకిరాంకి కూడా తెలీదు. గాస్క్‌ఫోర్సు వాళ్ళు వచ్చి ఇందాక రెయిడ్ చేసి ళ్లారు. మేం వెనుక పెరట్లో తత్వశాలు సాగిస్తున్నాం. ంతలో జానకిరాం వచ్చేశాడు తన టీముతో. ఈ టీము-ళ్ళంతా దొంగల ముఠా. జేబులు కత్తిరిస్తారు. ఆ గద్ద ముక్కతనే సోము. వీళ్ళందరికీ జానకిరాం గురువు. ఈ ాద—పాన—గానా బజానాశాల అతనితే. ఇతను నామమాత్రపు ఎస్టేట్ ఏజెంట్. మెయిన్ బిజినెస్, నుక చేసే పనులు ఇవన్నీ!"

"ఓహ్ వివరించండి, లాల్!"

"యూసీ కృష్ణన్, ఈ జానకిరాంని మూడు వైపుల ంచీ ఎడా పెడా వాయించేస్తున్నారు; అతని భార్యా, ప్రాకరూ, ఆ ఆటో అమ్మాయీ! భార్య మానసికంగా యాందోళనలు కల్పిస్తోంటే, మిగతా ఇద్దరూ ఆర్థింగా క్షవరం చేసేస్తున్నారు. అలాటి పరిస్థితిలో నకిరాం ఆ ముగ్గుర్నీ మట్టుబెట్టాలనుకున్నాడు.

కృష్ణన్, ముగ్గుర్నీ మట్టుబెట్టడం అంత సామాన్యమైన పని కాదు. ఏ పరిస్థితిలోనూ తను చట్టానికి చిక్కిపోయే ప్రమాదం లేకుండా-రెండు కనిపించే హత్యలు సృష్టించి, ఒకటి కనిపించని హత్యను చేశాడు. కనిపించని హత్యకు గురైన హతుణ్ణే కనిపించే రెండు హత్యలకీ కారకుడిగా చూపించి చట్టాన్ని ఆ దోవ పట్టిస్తే — ఆ చట్టం ఆ హంతకుడి కోసం గాలిస్తూ వుంటుంది. తనిక్కడ క్షేమంగా వుండిపోవచ్చు.

రజని ఇంట్లో దొరికిన ఫోటోలో వ్యక్తి ఇతనే. ఇతని దగ్గర పనిచేస్తూ, ఇతన్నే ట్రాప్ చేసి బ్లాక్ మెయిల్ చేసిన ఆమె ధైర్యాన్ని మెచ్చుకోవాలి. ఇతనికి భార్యా భయం ఎక్కువ. పైగా ఆమె ముందు ఇన్ఫీరియారిటీ. ఆమె డామినేషన్ ఇతనిమీద వుంది. బైట తను నడిపే ఈ వ్యవహారాలు ఆమెకు తెలియకుండా జాగ్రత్త పడుతున్నాడు. లేకపోతే తుఫాను లేస్తుంది. ఆమె అరిచి గొడవచేసిందంటే గుట్టు రట్టవుతుంది-జైలుపాలవుతాడు తర్వాత.

ఈ వీక్ నెస్ నే కనిపెట్టి రజని అతన్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేసింది. బాగా డబ్బు గుంజింది. ఇతను కిక్కురుమనకుండా వున్నాడు. అయితే, ఎప్పుడైతే సోము కృపాకర్ దగ్గర డబ్బు కాజేశాడో, ఆ తర్వాత కృపాకర్ అతని జాడతీసి స్థావరం కనుక్కున్నాడో, అప్పుడే మొదలైంది జానకిరాం బిజినెస్ లో ముసలం.

కృపాకర్ సోముని పట్టుకొని బెదిరించలేదు. అలా చేస్తే డబ్బు రాకపోక ప్రాణాలే పోతాయి. అందువల్ల వేరే ఆలోచనతో స్థావరాన్నీ వీళ్ళ చర్యల్నీ కనిపెట్టసాగాడు. ఆ స్థావరమే ఈ క్లబ్బు. దీని యజమాని ఈ

జానకిరాం అనీ, అతనిక్కడ చాలా చట్ట వ్యతిరేక కలాపాల్ని సాగిస్తున్నాడనీ తెలుసుకొని, అతన్ని జాగ్రత్తగా కనిపెడుతూ యింకా, ఇల్లూ, యింట్లో భార్యనూ, భార్యాభర్తలమధ్య సంబంధాల్నీ, తెలుసుకొని—మూడురోజుల్లో నిర్ణయానికొచ్చి—ఆ భార్యను అప్రోచ్ అయ్యాడు తన ప్రపోజల్‌తో.

అతను ఆఫీసు డబ్బుకోసమే ఈ రిస్కు తీసుకోలేదు. మరో ఆలోచన వుంది—స్వంత కోరిక—ఆటో కొనుక్కోవాలనుకున్నాడు. అందుకవసరమయ్యే డబ్బుకోసం ఈ మార్గా న్నెన్నుకుంటే సులువవుతుందనుకున్నాడు. అయితే పోయిన ఆఫీసు డబ్బునే ముందుగా వసూలు చేసి జమ కట్టేశాడు. ఆ తర్వాత తన ఆటో డబ్బుల కోసం ప్రయత్నాలు ప్రారంభించాడు. ఇక్కడతని నిజాయితీ రుజువవుతోంది.

వెల్, రాజమణికి కృపాకర్ ద్వారా భర్తచాటు వ్యవహారాలు తెలిసిపోయి అతన్ని సాధిస్తూనే, ఇటు కృపాకర్ బ్లాక్ మెయిల్ కీ లొంగిపోయింది. అతనికి డబ్బులిస్తూ భర్తని రక్షించుకుంటూపోయింది—ఈ బ్లాక్ మెయిల్ సంగతి భర్తకి తెలియనివ్వద్దని హెచ్చరించాడు కృపాకర్. లేకపోతే క్షణాల్లో తన ప్రాణాలు పోతాయి.

వెల్, పోనేపోయాయి. జానకిరాం ఈ బ్లాక్ మెయిల్ పసిగట్టాడు. తనకి ముప్పు గ్రహించాడు. చేస్తున్న దెవరో తెలుసుకుందుకు మనిషిని నిఘా పెట్టించాడు ఇంటిమీద. కృపాకర్ రాకపోకల్ని తెలుసుకున్నాడు. అతని వివరాలన్నీ తెలుసుకున్నాడు. అప్పుడాలోచించాడు. తన

రహస్యాలు తెలుసుకున్న వాళ్లు పెరిగిపోతున్నారు. ముందు రజని. తర్వాత తన భార్య. ఇప్పుడీ కృపాకర్. ఈ ముగ్గుర్నీ అంతమొందించడంతే తనకి శాంతిలేదని తీర్మానించుకున్నాడు—

అప్పుడీ పథకం వేశాడు. ముందు అతని భార్య చావుకీ, మరో శత్రువు రజని చావుకీ సంబంధ ముండేట్లుగా పరిస్థితుల్ని సృష్టించాడు. తనింటికి కృపాకర్ రాకపోకలకి ఒక రంగుపూసి అది రంకులా భ్రమింపజేశాడు. తర్వాత రజనిని ఏవో కారణాలు చెప్పి కృపాకర్ మీదికి తోలాడు —అతనితో పరిచయం పెంచుకొని ప్రేమలోకి దింపమనీ, ప్రేమ నటించమనీ. ఆమె అమాయకంగా నమ్మి ఒప్పుకుంది. ఆమె ఎవరో తెలియక కృపాకర్ నిజంగానే ప్రేమించేశాడు. జానకిరాం ట్రాప్‌లో పడ్డాడు.

అంతే, అప్పుడు రంగం సిద్ధమైంది. ఒకవైపు మిస్ట్రెస్, మరోవైపు ప్రేమించే ప్రియురాలూ, నడుమ మతిచలించిన మగవాడు. డబ్బాశతో ఆ మిస్ట్రెస్‌ని చంపేసి, రహస్యం తెలుసుకున్నందుకు భయంతో ప్రియురాల్నీ అంతంచేసి సొమ్ముతో పరారయ్యాడెక్కడికో! వాట్. వండర్‌ఫుల్ సెటప్! అంతే కృష్ణన్ ఈ సెటప్‌తో వరుసగా ముగ్గుర్నీ చంపుకుంటూపోయాడు.

కృపాకర్‌ని—అతను ఆఫీసునుంచి వస్తున్నప్పుడో, మరెక్కడో కిడ్నాప్ చేసి క్లబ్బులో మట్టుబెట్టేశారు. అతని వేలిముద్రలు రెండు కత్తులమీద అద్దుకొని జాగ్రత్త చేసుకున్నారు. అతని జేబులో మనీపర్సు తీసుకున్నారు.

వాటితో ఈ గద్దముక్కతను జయుద్దేరి ముందు రాజమణి కోసం వెళ్ళాడు. అక్కడ పక్కకి విషం

పూసిన రొట్టెపెట్టి చంపాడు. ఒక సెడేటివ్ పూసిన రొట్టెముక్కని అక్కడ ప్లాంట్ చేశాడు. అప్పుడింట్లోకి వెళ్ళి కృపాకర్ వేలిముద్రలున్న కత్తితో రాజమణి గుండెలో పొడిచాడు. ఆమె కూలిపోగానే కత్తినలాగే వదిలేసి, బాడ్లో తాళాలు తీసుకొని బీరువా తెరిచాడు. సొమ్ము సంచీలో నింపుకున్నాడు.

ఆ తర్వాత చచ్చిపోయిన కుక్కని తెచ్చి, దాని ముందరి కాళ్ళు రక్తంలో ముంచి జాడలు సృష్టించాడు. ఆ పని ఒక్కడు చెయ్యడం కష్టం కాబట్టి మరొకడు తోడ్పడి వుండాలి. ఇంకెక్కడెక్కడ మరకలు చెయ్యాలో చేసి, వెళ్ళిపోయారు — మనీపర్సుని మంచం మీద పడేసి, కుక్కని గోనెసంచీలో మూటగట్టుకుని.

అప్పుడా రెండవవాడు కుక్క శవంతో క్లబ్బు కొచ్చేశాడు. ఇక్కడ గొయ్యితీసి కుక్కనీ, కృపాకర్‌నీ పాతిపెట్టేశారు. అక్కడ సోము, కృపాకర్ దగ్గర తీసుకున్న తాళాలతో అతని గదికెళ్ళి రహస్యంగా తెరచి కూర్చున్నాడు రెండో కత్తితో.

జానకిరాం సూచన మేరకు ఆ మధ్యాహ్నం కృపాకర్‌తో పోట్లాడి వెళ్ళిపోయినందుకు క్షమాపణ చెప్పుకునే నెపంతో వెళ్ళింది రజని అతని గదికి, సరిగ్గా తొమ్మిదిన్నరకి. అప్పుడు వూహించనివిధంగా అక్కడ మృత్యువాత పడింది. సోము, కృపాకర్ వేలిముద్రలున్న రెండో కత్తిని ఆమె గుండెలో దింపేసి, సాక్ష్యాధారాలు సృష్టించి వెళ్ళిపోయాడు.

అంతే కృష్ణన్, అలా ఈ ఆపరేషన్ ముగిసింది. ప్రమాదకారులు టోకన టోకన్‌లు తీసుకున్నారు పర

లోకానికి. ఇక్కడ జానకిరాం పార్టీ స్వేచ్ఛగా వూపిరి పీల్చుకుంటున్నారు...." అని లాల్ వివరించాడు.

"కానీ మీరతన్నెలా అనుమానించారు?" అడిగాడు కృష్ణన్.

లాల్ నవ్వి సోముని చూశాడు. "ఆ పిక్ పాకెట్ ఎప్పుడైతే పదిహేను రోజుల క్రితం ఒక పెద్దమనిషితో మోటార్ సైకిల్ మీద వెళ్తూ కృపాకర్ కి కనిపించాడని తెలిసిందో....అప్పుడే అనుమానించాను. ఎందుకో తెలియదు, జానకిరాంకి బైక్ వున్నంతమాత్రాన అతనే ఆ పెద్దమనిషని అనుకోలేం. కానీ నేనదే యాంగిల్ లో ఆలోచిస్తూపోతే చాలా వీక్ పాయింట్లు బయటపడ్డాయి! వాటిని డెవలప్ చేస్తే పాజిటివ్ ప్రింట్ ఇలా వచ్చింది!

కృపాకర్ ఎన్నడూ తనవెంట ఏ కుక్కనీ గదికి తేకపోతే, జానకిరాం తన కుక్కతో అతనికి బాగా చనువుందనీ, తరచు ఇంటికి తీసుకొస్తుంటాడనీ, దానికి దారి తెలుసనీ చెప్పటంలో ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?

తర్వాత—రజని శవం దగ్గర జాడలు, కేసుని విడగొట్టడానికి ఇవి చాలా తోడ్పడ్డాయి. హంతకుడు తను సృష్టించిన జాడలతో తనే దొరికిపోయాడు. ఆ జాడలు మొదట వ్యాసంలో కంటే పరిమాణంలో కొంచెం పెద్దవిగా ఏర్పడ్డాయి. జాన్ ఇది దృష్టికి తెచ్చినా, అప్పుడు వాటి వరిజినాలిటీపట్ల నాకు వేరే అనుమానాలు కలుగలేదు. అయితే అవి రెండు పాదాల జాడలు, కానీ అక్కడ నడచిన పాదాలు నాలుగన్నాడు.

అయితే కృపాకర్ ఎందుకలా చేశాడన్న ప్రశ్న వచ్చింది. ఎందుకా జాడల్ని టాంపరింగ్ చేసి అక్కడ

కుక్కతో లేని డ్రామాను తనపై సృష్టించుకున్నాడు? ఏ విధంగా చూసినా ఇది కన్విన్సింగ్ లేదు, ఆ ఎవిడెన్స్‌ని ఎవరో అతనిమీద బనాయిస్తే తప్ప!

అంతే, అదే సంభవమనిపించింది .... ఆ ప్రకారంగా చూస్తే హంతకుడు కృపాకర్ కాలేదు. ఇంకా అతను సజీవంగా వుండలేదు! ఇదీ రుజువైపోయింది — అసలక్కడ నడిచింది కుక్క కాదనీ, పిల్లి అనీ తెలిసినప్పుడు!

ఆ పిల్లి నాలుగు కాళ్ళకీ రక్తం వుండటంతో జాన్ వాదనకి ఆధారం చిక్కింది. హంతకుడు గదిలో వుండగా ఆ పిల్లి వచ్చి వుంటుంది. అప్పుడతను తరిమేస్తే కిటికీ గుండా పారిపోయింది. కాబట్టి కిటికీకి రక్తం మరకలయ్యాయి. అప్పుడు హంతకుడికో ఆలోచన వచ్చి— అక్కడ బిస్కట్ పాకెట్‌ని చూడటంతో — మనం వూహించిన విధంగా సాక్ష్యాధారాలు సృష్టించాడు. అలా కుక్క కృపాకర్‌ని వెతుక్కుంటూ ఇక్కడ కొచ్చిందనీ, ఇక్కడ్నుంచి మళ్ళీ అనుసరిస్తూపోయిందనీ అనుకునేలా చేశాడు. అందుకే జానకిరాం మా దగ్గరకు వచ్చి కుక్కతో కృపాకర్‌కున్న స్నేహాన్ని కల్పించి చెప్పాడు—

అయితే ఇంత ఆర్భాటంగా చేసిన హంతకుడు ఎవరు? జానకిరాం కాదు. అతను ఎలిబీ సృష్టించుకొని వచ్చాడు, ఏదో అగ్రిమెంట్ నెపంమీద. పోతే అనుచరుడు సోము వున్నాడు. అతనికి మిమిక్రీ వచ్చు. అతనే రెండు హత్యాస్థలాల్లోనూ కుక్కలా మొరిగి దాని ఉనికిని ఎస్టాబ్లిష్ చేశాడు,"

"టూ మచ్ తెలివి!" అన్నాడు కృష్ణన్.

"దట్సాల్, మీరిక వీళ్ళందర్నీ తీసుకెళ్ళండి. కృపాకర్ శవాన్ని కనుక్కున్నాం! పెరట్లో అతని శవం సంగతి చూడండి, కృష్ణన్...." అంటూ లాల్, కర్చీఫ్ తీసి మొహం తుడుచుకున్నాడు.

పెరట్లో సగం తీసిన గొయ్యిలో ప్రపంచంలో ఎవరికీ వుండని ఓర్పూ, నిర్లిప్తతలో ఎదురుచూస్తోంది కృపాకర్ శవం...

—:ఐ పో యిం ది:—